

Perioada de timp actuală și cea viitoare (10)

Nimicirea lui antihrist - Botschafter

Versete călăuzitoare: Daniel 9.24-27

Daniel 9.24-27: *Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănilor veșnice, până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților. Să știi dar, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șaiszeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șaiszeci și două de săptămâni, unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ținea până la sfârșit și împreună cu el și pustiirile. El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.*

Nimicirea lui antihrist

„Șaptezeci de săptămâni”, i s-a spus lui Daniel (Daniel 9.24-27), „au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănilor veșnice, până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților.” Deci când va fi venit această ultimă săptămână a acestor șaptezeci de săptămâni, când antihrist va fi înșelat pe mulți, cu care el a făcut un legământ puternic, și națiunile vor călca în picioare cetatea sfântă timp de patruzeci și două de luni (Apocalipsa 11.2-3), cu toate că martorii îmbrăcați în saci vor proroci în acest timp sau în timpul acestor 1260 de zile, și când el în a doua jumătate a acestei ultime săptămâni va face să înceteze jertfa zilnică și cele patruzeci și două de luni ale lui s-au încheiat – timp în care el a prigonit pe sfinții care au fost dați un timp și timpuri și o jumătate de timp în mâinile lui (Apocalipsa 13.5; Daniel 7.25) -, atunci trebuie să vină pieirea asupra pustiitorului. Omul păcatului trebuie să fie nimicit prin suflarea gurii Domnului și Domnul îl va desființa prin arătarea venirii Sale. Da, când strâmtorarea lui Israel va fi ajuns la punctul culminant, așa că el nu va mai avea nimic de așteptat nici de la sine însuși și nici de la vreun om (Isaia 26.17-18), când națiunile la rândul lor au ajuns la punctul culminant al răzvrătirii lor, prin aceea că vor profana cetatea asupra căreia Dumnezeu are totdeauna ochii deschiși, atunci Domnul Se va îngriji de țara Lui și Se va îndura de poporul Său (Ioel 2.17-18; Zaharia 1.14-17; 8.2; 12.5; 14.1-5). „Domnul Se va arăta, și va lupta împotriva acestor neamuri ... Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit ... Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El.” Deci așa Se va arăta Isus revelat din cer cu putere mare și glorie pe același Munte al Măslinilor, de pe care El S-a înălțat la cer. El va strânge națiunile în țara lui Iosafat, și acolo Se va război cu ele din pricina poporului Său și a părții Lui de moștenire Israel (Ioel 3). Această venire a Domnului au așteptat-o toți sfinții timpurilor trecute, și aceasta este vestită foarte des în profeții (Psalm 96; 98; Isaia 25; 26, în mod deosebit versetele 8-9,19-21; 40.9-11; 59.20-21; 62.11-12; 63.1-6; 64.1-5; 66.5-16; Habacuc 3.3-16; Zaharia 2; 14; Matei 24.27-30; 25.31 și așa mai departe; 26.64; 2 Tesaloniceni 1.7-10; 2.8; Iuda 15; Apocalipsa 1.7; 19.11-21 și așa mai departe).

Rezultatul este deci nimicirea acelor care strică pământul. Fiara și profetul fals vor fi aruncați vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă, împărații pământului și oștirile lor vor fi omorâți prin sabia care iese din gura Domnului, și păsările cerului se vor sătura din carnea lor.

Aceasta este recolta și teascul pământului (Ioel 3.13; Matei 13.36,43; Apocalipsa 14.15-20). Atunci pământul va fi lovit cu nuiuaa gurii Domnului și cel nelegiuit va fi mistuit cu suflarea gurii Sale (Isaia 9.4; 2 Tesaloniceni 2.8). Națiunile răzvrătite vor fi zdrobite de Domnul în mânia Sa, așa cum se sfărâma vasele de lut (Psalm 2). Acesta este tabloul lui Nebucadnețar, care va fi sfărâmat de piatra rostogolită fără mâini, care cade pe picioarele de fier și de lut (Daniel 2). Este a patra fiară a aceluiași profet, care va fi omorâtă și al cărei trup va putrezi și va fi aruncat într-un foc mistuitor (Daniel 7). Acesta este în sfârșit marele eveniment spre care țintește toată profeția Vechiului Testament. Și nu trebuie să te miri de aceasta; căci este sfârșitul „timpului națiunilor” și drept urmare „al dizgrației lui Dumnezeu peste Israel”. Prin nimicirea fiarei este luată puterea națiunilor și ea (puterea) se reîntoarce înapoi la originea ei, la Acela care este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Dar Acest atotputernic este și Fiul lui David, Împăratul Sionului, care revine la fiica Sionului, pe care El a părăsit-o pentru un moment, Cel care Se adresează din nou Ierusalimului (Isaia 54; Zaharia 1; 2). „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu!”, va spune El atunci (Isaia 40.1-11), „vorbiți bine Ierusalimului, și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui.” Și poporul, care atunci a lepădat pe Împăratul lui, Îl va primi și va spune: „*Bindecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului*” (Psalm 118; Matei 23.39). Până atunci toiagele tari din Sion vor fi rupte și arse cu foc, și nu mai este nici un toiag care să fie capabil pentru un toiag de cârmuitor (Ezechiel 19.11-14). „Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința”, zice Domnul (Ezechiel 21.27). În timp scurt El va fi mare până la marginile pământului; căci ca Împărat uns în Sion El are națiunile ca moștenire și marginile pământului sunt ale Lui, și El va face pace (Mica 5.4-5; Psalm 2.8). Domnul este Împărat peste tot pământul. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu sau veacul viitor, care urmează după acest veac rău.

Introducerea veacului viitor

Împărăția lui Dumnezeu sau veacul viitor este realmente permanent prezentat ca urmare a venirii minunate a Domnului. Dacă piatra căzută peste chip l-a sfărâmat, ea însăși va deveni un munte mare, care umple tot pământul. Când fiara va fi aruncată în foc, domnia, onoarea și Împărăția vor fi date Fiului Omului, și împreună cu El și sfinților Celui Preaînalt (Daniel 2; 7; Apocalipsa 19.11-21 în legătură cu Apocalipsa 20.4. Vezi și: Isaia 2.20-21; 11.4 în legătură cu versetele 6-10; Isaia 26.17-21; 25; 62; 63.1-9; 66.5,24; Zaharia 2.10-13; 14 și altele). Acest timp al Împărăției este și „timpul de înviore venit de la Domnul ... timpurile așezării din nou a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Faptele Apostolilor 3.20-21). Este „nașterea din nou”, în care cei doisprezece apostoli vor șede pe douăsprezece scaune de domnie, ca să judece pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Matei 19.28). Este în sfârșit timpul care deseori este numit Împărăția de o mie de ani, căci în Apocalipsa 20.1-7 se spune că el va dura o mie de ani.

Istoria realizării Împărăției sau a introducerii veacului viitor se poate rezuma după cum urmează: mai întâi judecați și apoi binecuvântări peste Israel și națiuni. Aceasta s-a putut remarca deseori în căile lui Dumnezeu, și ea rezultă și din mai multe afirmații (de exemplu Isaia 4; Țefania 3.8-9; Maleahi 3.1-6 și alte locuri). Împărăția nu va fi restabilită numai prin nimicirea lui antihrist și a adepților lui; ci pentru că ea este o Împărăție a dreptății și a păcii,

judcățile se vor extinde asupra tuturor păcătoșilor (Isaia 11.14; 19.1-17; 30.31), ca să nu mai vorbim despre judecarea lui Gog, despre al cărei moment nu putem constata nimic (Ezechiel 37; 38). Și în aceste judecăți copiii lui Israel vor fi folosiți ca ciocanele și instrumentele de război ale lui Dumnezeu (Numeri 23.23-24; 24.7,9; Isaia 41.10-16).

În final răul, oriunde va apare, va fi imediat înlăturat prin prezența Domnului și păcătosul va fi nimicit, sau cel puțin pedepsit (Psalm 101.8; Zaharia 14.16-19). Când acest Împărat, care va domni cu dreptate, va fi venit, dreptatea va merge înaintea Lui, și El o va sădi pretutindeni pe unde El va trece. Și plata dreptății va fi pacea și rodul ei va fi odihna și siguranța. Poporul Lui va locui atunci în locuința păcii și în locuințe sigure și locuri de odihnă liniștite (Isaia 32.1,17-18).

Binecuvântările urmare judecății

Deci binecuvântarea vine după judecată, mai întâi pentru Israel și apoi pentru națiuni. Una din primele binecuvântări este strângerea lui Israel și unirea lui cu Iuda, ca să alcătuiască un popor. Nu trebuie uitat că numai Iuda singur a lepădat și răstignit pe Domnul, deoarece Israel în timpul acela era deja împrăștiat. De aceea este numai Iuda singur care va trebui să treacă prin acest necaz mare ca pedeapsă pentru această crimă și să fie predat ispitelor și prigoanelor lui antihrist. Când însă Domnul va mistui pe cei răi cu suflarea gurii Sale, „El Își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere [sau: să strângă] rămășița poporului Său, risipit în Asiria și în Egipt, în Patros și în Etiopia, la Elam, la Șinear și la Hamat, și în ostroavele mării, El va înălța un steag pentru neamuri, și va strânge pe surghiuniții lui Israel” (Isaia 11.11-16). „În ziua aceea se va suna cu trâmbița cea mare și atunci se vor întoarce cei surghiuniți din țara Asiriei și fugarii din țara Egiptului. Ei se vor închina înaintea Domnului, pe muntele cel sfânt, Ierusalim” (Isaia 27.13). Astfel Israel și Iuda, alcătuiind acum un popor, ca în cele mai frumoase zile ale lui Solomon, vor vedea împlinite față de ei toate făgăduințele date părinților (Ieremia 50.4-5; Ezechiel 37.15-28). Atunci ei vor merge ca slujitori ai binecuvântării, așa cum erau ca slujitori pentru judecată, la națiunile care nu au auzit despre Domnul și nici nu au văzut gloria Sa, și le vor vesti onoarea Lui (Isaia 61.6; 66.19). Acestea, smerite și ascultătoare, vor veni la Ierusalim ca să se închine, care atunci va fi capitala politică și religioasă a lumii – centrul binecuvântării, care atunci se va revărsa ca un râu începând de acolo și până la marginile pământului.